

вѣрно това което съ мъка ми разказваше. Туй не бѣ лесна работа въ даденитѣ обстоятелства, защото се вълнуваше като неможеше свободно да се изражава, което го мъчеше. Да избавиш и него отъ излишни и опасни вълнения, а тѣй сжщо и себе си отъ тягостно състрадание, макаръ че цѣльта ми бѣше да го увлѣкж да ми разкаже колкото се може повече отъ историята на животътъ си, скоро се принудихъ да се ограничж само съ онова което по преко се касаше до прѣдмѣтътъ, и едва можахъ да изтрѣгнж изъ него нѣколко отдѣлни приключения отъ биографически характеръ и интересъ. Тѣхъ прѣдавамъ тѣй както съмъ ги записалъ подъ неговата диктовка. И колко малка, колко незначителна частъ отъ тия приключения, прѣмеждия и събития изъ бурниятъ му животъ сж изложени въ тия к-си страници, писани, било на бързо отъ самага него, или записани посрѣдъ такива тжжни обстоятелства отъ мене! Даже и по тоя начинъ писана, азъ едва можахъ да докарамъ историята на пословицатъ до сждбата която ги постигнж въ Стара-Загора, като оставихъ да довършиш крайтъ ѝ самъ, по личнитѣ мои припомняния.

Въ заключение мене не ми остава друго освѣнъ да попросж читателитѣ да бжджтъ съвсходителни къмъ трудътъ на покойникъ за всичкитѣ негови недостатъци, като иматъ прѣдъ видъ не само печалната история на тѣхното събрание, но и тежкитѣ обстоятелства, и крайно неблагоприятнитѣ условия въ които печатанието имъ се прѣдприе отъ него и довърши отъ мене.

София, 17 Октомврий, 1897.

Иванъ П. Славейковъ.

